

Devátý měsíc aneb Vorvaň brzy praskne

Na začátku srpna a zároveň na začátku devátého měsíce jsem se stěhovala do Hradce k mámě. Tatínek mého bývalého spolužáka z gymnázia je přednosta hradecké porodnice, domluvila jsem se tedy s ním, že budu rodit tam.

Stěhování bylo super. Bylo asi 150 stupňů ve stínu. Aspoň mně to tak přišlo. Dorazila jsem s plným autem věcí, se psem, s činčilou a její obrovskou klecí. Naprosto vyřízená. Po cestě jsem stavěla na každé benzínce, a jednou jsem musela dokonce do křoví.

Další den jsem se šla ukázat do porodnice. Přišla jsem za sestrou do kartotéky a ta, na můj vkus až příliš hlasitě, říká:

„*Jo vy jste ta paní magistra z Prahy od pana přednosta?*“ Červená až na zadku jsem se hloupě usmívala a kývla. Huř už mě uvést nemohla. Upocená a ufuněná paní magistra z Prahy se šla představit vedoucímu porodních sálů. Musím říct, že od první chvíle až po konec (a já si opravdu myslela, že to bude můj konec) se o mě staral královsky.

Chodila jsem na kontroly každý týden. Jestli se před měsícem zdálo, že se Kuba chystá na svět, teď to naopak vypadalo, že tam zůstane do Vánoc. Termín jsem měla 27. srpna a 28. srpna jsem musela pracovně do Prahy. Měla jsem tam být v devět ráno. A omluvil by mě pouze fakt, že rodím. Domluvila jsem se s doktorem, že se u něj stavím ráno o půl šesté a on mi poví, zda budu dnes родit. Vyšetřoval mě a řekl, že to teď na porod nevypadá, ale co není teď, může být za hodinu. A hlavně v žádném případě nechce slyšet, že do Prahy a zpět řídím sama.

Já byla v klidu. Měla jsem v hlavě propracovaný scénář, jak budu родit na dálnici. Úplně jsem si to představovala jako v nějakém šíleném filmu, kdy mě kolemjedoucí odrodí na zadní sedačce auta. V Praze dopadlo vše nad očekávání dobře a mohla jsem se vrátit. Díkybohu 2v1.

To byl čtvrtek. Říkala jsem Kubovi, že je moc hodný, ale že teď už teda klidně může ven. Večer jsem se radovala u zrcadla, jak mám břicho krásně spadlé dole. Do rána se ale zase „*vcucló*“

nahoru. Tak jsme v neděli vyrazili na houby. Ve složení já, moje máma a muž z povedeného rande, který za mnou přijel.

Po mechu jsem skoro běhala, byla to nádhera. Nemohli jsme ale nic najít, tak jsme rozhodli, že přejdeme silnici a podíváme se do lesa naproti. V cestě nám stál ale příkop. A překonat příkop pro vorvaně není jen tak. Máma přeskočila na druhou stranu. Já se rozběhla, odrazila a skončila na dně příkopu. Máma mě tahala za ruce, muž tlačil za zadek. Přesně takhle tahali dědek s bábou řepu. Paní jedoucí kolem nás na kole z něj málem spadla, jak se smála.

Našli jsme pár hub a zamířili do restaurace. Kam se mnou taky jinam. Jako obvykle jsem měla hlad, a i když jsem asi desetkrát čůrala v lese, potřebovala jsem zase. Tak jak se mi krásně běhalo po mechu, tak mě druhý den bolely i vlasy. Odpoledne jsem zamířila do porodnice (podotýkám, že to ten týden bylo již poněkoli káté), že je to určitě tady. Doktor mě poslal domů, že ještě ne. Přála jsem si: „*Kéž by mi tak praskla voda, abych to poznala*“.

O půl čtvrté ráno jsem se probudila, že musím na záchod, jak jinak. Rozespale jsem se tam ploužila. Při návratu do postele jsem si říkala: „*Ježiši, já snad pořád čůrám*.“ Došla jsem zpátky na záchod a nic. V tom mě to trklo a probudila jsem se. Ale bylo půl čtvrté ráno. Kdybych vzbudila mámu a byl to zase planý poplach, zabila by mě. Hodinu jsem googlovala, zda mi praskla voda,

nebo ne. O půl páté jsem se odhodlala, šla za mámou a řekla jí, že mi ASI praskla voda. Máma vyskočila.

Volala jsem muži, který spal na hotelu, že už je to asi tady, a chtěla se jít umýt. Fakt nevím, jak to udělal, ale do deseti minut byl u nás. Mně těch deset minut trvalo, než jsem vlezla do vany.

Do porodnice jsme vyrazili okolo půl šesté, kdy byl muž už extrémně nervózní, že se fakt nemusím malovat. Byla jsem tam už stará známá firma, tak na mě sestra hned vyrukovala, že chce důkaz. No, neměla jsem ho. Chytře jsem se šla vyčůrat ještě, než jsme zakleпали na dveře. Po vyšetření ale bylo jasné, že už je to tady. Fakt mi spadl kámen ze srdce, už jsem si sama připadala trochu jako hysterka.

Říkala jsem si, jaká je to pohoda, že mě ani nic moc nebolí, co s tím jako všichni nadělají. Kolem desáté dopoledne přišly první bolesti. Jelikož se ale zatím nic zásadního nedělo, ležela jsem na pokoji intenzivní péče s dalšími dvěma maminkami. Pomalu se mi začínaly rozjíždět kontrakce, ale stále jsem vtipkovala na Facebooku. Poslední zpráva tam ode mě přišla kolem šesté večer. Od té chvíle jsem psala střídavě jen mámě a muži, že určitě umřu, že je to jisté. Že prostě umřu. V sedm večer jsem se odebrala do sprchy. Hlavně proto, že mi bylo hloupé rvát před maminkami, které ležely na pokoji se mnou.

Stála jsem (spíše se hroutila) ve sprše. Mlátila jsem pěsti do zdi: „*Pojď ven, prosím, pojď ven,*“ křičela jsem a přesvědčovala se, že to přes tekoucí vodu určitě není slyšet. Samozřejmě že ty maminky, které tam se mnou ležely ráno, tam již nebyly. „*Jak to, že všechny rodí a já ne? Teď jsem na řadě JÁ. Kubo, PRO-SÍM, teď není čas na žerty.*“ V devět večer přišel doktor, vyšetřil mě a oznámil, že budu rodit nejdříve druhý den odpoledne. Asi jsem omdlela.

Sestry poslaly mámu a muže domů. Oni totiž stále čekali na chodbě. Psala jsem po sto padesáté prvé mámě, že UMÍRÁM. Máma mě dohnala k tomu, ať už konečně zavolám vedoucímu porodních sálů, aby mi něco dali. Volala jsem mu. Ubezpečil mě, že to zařídí. Po pěti minutách jsem si to ale rozmyslela a napsala mu, že už nic nechci, ale ať to dítě ze mě VYNDAJÍ, že mu to zaplatím, nebo věnuji ledvinu. Nechala bych si uříznout i levou ruku. V mžiku mi odepsal, že se nemusím bát, že právě volal do porodnice a jdu na akutního císaře pro nepostupující porod. Přiběhla sestra s papíry, které jsem musela podepsat. Odešla a já ty papíry začala číst. Dodnes nevím proč. Za dvě minuty byla sestra zpět a ptala se, zda mám podepsáno. Říkám, že to čtu. „*Tak buď si to přečtete, nebo z vás vyndáme dítě,*“ konstatovala sestra. „*Kde to mám podepsááááááát?*“ Další kontrakce. Možná jsem podepsala souhlas s darováním ledviny.

Odevzdala jsem jí papíry, obvázála mi nohy. Bylo 21:18. Psala jsem muži, že když tu nebudou do deseti minut, už nás dnes nestihnou. Po pár dnech mi vyprávěl, jak to probíhalo.

Muži pípla SMS. Byla dost zmatená. „*10 minut nwmicnicw. Rpdim. Nebp az zutra.*“ Pochopil a běžel pro moji mámu. Ta se během deseti vteřin oblékla a společně utíkali k autu. Strašně přišlo a oni doběhli suší. Běželi tak rychle, že probíhali mezi kapkami deště. Máma jela jako Fittipaldi. Za osm minut od pípnutí SMS byl muž v zeleném obleku na místě. Já už to ale nevím.

Kuba se narodil ve 21:43. Celou půl hodinu, co mě šili, byl muž s ním a choval ho. Přestože spolu již dlouho nejsme, nikdy mu nepřestanu být vděčná, že Kuba nebyl v prvních minutách svého života sám.

Muž stál s dítětem u mé hlavy a čekal, až mě sestra probudí. „*Haló, maminko, probudte se,*“ něžně se mnou klepala. Zkoušela to asi pětkrát, neúspěšně. Přišel doktor, zaklepal se mnou pořádně: „*Maminko, vstávat, něco tu pro vás mám.*“ Otevřela jsem oči. Sestra vzala muži dítě a přiložila ho na mě. Pamatuji si, že jsem měla pocit, že váží asi padesát kilo. Sestra ho na mně držela a já prý mumlala: „*Hmmm, kukuřička už je dopečená, to je ale pěkná kukuřička.*“ Opravdu nevím, zda se mi zdálo o popcornu nebo co... Po chvíli mi ho sestra vzala a nesla ho pryč. „*Kam ho nesete, proč mi ho berete?*“ řvala jsem hystericky a snažila se slézt z postele.

Při pohybu jsem ale znovu usnula. Nic z toho si nepamatuji. Jen to, jak ho na mě poprvé položili.

Vzbudila jsem se na JIPce. A stále dokola se ptala, zda je v pořádku a má všechny součástky. Sestra se smála a podesáté mi řekla, že ano. O půl páté ráno mi ho přinesli na kojení. Konečně při mém plném vědomí.

Držela jsem v náručí ten malý uzlíček. Spokojeně si mlaskal. „*Tak jo. Zvládli jsme to. Je tu a je nádherný. Nejkrásnější na světě.*“

Slibovala jsem mu, že udělám vše, co bude v mých silách,
aby prožil nádherný a spokojený život.

DĚKUJI TI, ŽE JSI ZE MĚ VYLEZL. JSEM MÁMA.